

Sygn. akt *XVII AmE 65/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. Z.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 25 marca 2015 roku Nr (...)

orzeka:

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od powoda J. Z. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyk kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt *XVII AmE 65/15*

UZASADNIENIE

Decyzją (...)z 25 marca 2015 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ustawy - Prawo energetyczne oraz art. 104 k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był Pan J. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T., w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, orzekł że

- 1 przedsiębiorca oferował do sprzedaży na prowadzonej przez siebie stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S. benzynę bezołowiową 95 niespełniającą wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, tj. nie przestrzegał warunku nr 2.2.3. zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 18 lutego 2009 roku (znak: (...)),
2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył J. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T. karę pieniężną stanowiącą (...) przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją

na obrót paliwami ciekłymi w 2014 roku, który wynosił (...) złotych ((...) złotych), tj. w kwocie 8 000,00 złotych (osiem tysięcy złotych)

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji, powód J. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T. (zwany dalej również „Przedsiębiorca”) zaskarżył ww. decyzję i wniósł o jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie. Powód przedmiotowej decyzji zarzucił, iż Prezes Urzędu nieprawidłowo dokonał ustalenia stanu faktycznego sprawy poprzez nie odniesienie się w jakikolwiek sposób do przedłożonego mu przez powoda materiału dowodowego, przy jednoczesnym nie odmówieniu wiarygodności przesłanych dowodów oraz niezastosowanie art. 56 ust. 6a ustawy –Prawo energetyczne.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania, oddalenie lub pominięcie wniosku powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w K.VII Wydział Karny sygn. K 640/14 jako dowodu niedopuszczalnego w postępowaniu cywilnym i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i odniósł się do twierdzeń powoda zawartych w odwołaniu, wskazując, iż po ponownym dokonaniu analizy sprawy oraz zarzutów powoda nie znalazł podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca działający pod nazwą (...) z siedzibą w T. posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną mu decyzją Prezesa URE z 18 lutego 2009 roku (znak: (...)) na okres od 25 lutego 2009 roku do 25 lutego 2024 roku. Przedsiębiorca w ramach wykonywania działalności koncesjonowanej eksploatuje stację paliw zlokalizowaną w miejscowości S., na której sprzedaje m.in. benzynę bezołowiową 95.

W dniu 7 maja 2014 roku inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili na ww. stacji paliw Przedsiębiorcy kontrolę jakości paliw ciekłych oferowanych do sprzedaży. W trakcie tej kontroli inspektorzy pobrali próbkę podstawową nr 0550/14/4750 benzyny bezołowiowej 95 w ilości 4,8 litra do dwóch pojemników. Pojemnik przeznaczony na próbkę benzyny bezołowiowej 95 wypełniono w ilości 4 litrów jego objętości. Pojemnik do badania prężności par benzyn silnikowych o pojemności 1 litra wypełniono paliwem w ilości 0,8 litra. Z tej samej partii paliwa, do pojemników tego samego typu i w takich samych ilościach pobrano również próbkę kontrolną nr 4387/14/4750. Tym samym łącznie pobrano dwie próbki, w tym jedną próbkę kontrolną. Zbiornik, w którym znajdowała się ww. partia paliwa w chwili kontroli był zapełniony paliwem w ilości 7415 litrów.

Pobrana próbka podstawowa paliwa nr 0550/14/4750 została przyjęta do badania w 8 maja 2014 roku w Specjalistycznym Laboratorium (...) z siedzibą w B., ul. (...), (...)-(...) B.. Wynik tego badania wskazał, że przedmiotowa próbka benzyny bezołowiowej 95 nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych ze względu na zawyżoną prężność par suchych DVPE. Wynik badania próbki wyniósł 64,7 kPa, natomiast wymagania jakościowe wynikające z rozporządzenia, jednoznacznie wskazują, że w okresie letnim trwającym od 1 maja do 30 września, wartości graniczne wynoszą 45,0-60,0 kPa.

Pismem z 21 października 2014 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w trakcie kontroli przeprowadzonej 7 maja 2014 roku przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S., eksploatowanej przez Przedsiębiorcę, stwierdzono oferowanie do sprzedaży benzyny bezołowiowej 95 niespełniającej wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

Pismem z 31 grudnia 2014 roku Prezes URE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej z powodu oferowania przez niego do sprzedaży paliw ciekłych niespełniających wymagań jakościowych przewidzianych prawem, tj. naruszenia warunku zawartego w koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 18 lutego 2009 roku

(znak: (...)) i wezwano go do przedstawienia wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z tą sprawą w terminie 14 dni od otrzymania tego zawiadomienia.

Pismem z 19 stycznia 2015 roku strona powodowa przedstawiła żądane przez Prezesa URE wyjaśnienia i przedłożyła kopie faktur zakupu partii benzyny bezołowiowej 95, kopie świadectw jakości zakupionego paliwa wraz z dowodami wydania oraz dokumenty potwierdzające wysokość osiągniętego przychodu z tytułu obrotu paliwami ciekłymi w 2014 roku i dokument wstępny rozliczenia finansowego za 2014 rok.

Zgodnie z przedłożonym przez powoda dokumentem rozliczenia wstępnego przychodów za rok 2014 przychód Przedsiębiorcy uzyskany w 2014 roku z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł (...) zł ((...) złotych (...))groszy).

Pismem z 6 marca 2015 roku Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w terminie 14 dni od otrzymania tego zawiadomienia. Przedsiębiorca skorzystał ze swojego uprawnienia dokonując zapoznania się z zebrany przez Prezesa URE materiałem dowodowym 24 marca 2015 roku i przedstawiając swoje uwagi w piśmie z 23 marca 2015 roku.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawdopodobności powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a wydaną przez pozwanego decyzję należy uznać za prawidłową i zgodną z obowiązującym prawem, zaś podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej zmianą, ani też jej uchyleciem.

Na wstępie należy podnieść, iż zarzut powoda dotyczący naruszenia przez Prezesa URE przepisów postępowania administracyjnego poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego Sąd uznał za całkowicie bezzasadny, ponieważ nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Sąd rozpoznając sprawę z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nie może ograniczać się do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Ewentualne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania sądowego i nie stanowi samoistnej podstawy uchylecia decyzji w tym postępowaniu. Celem postępowania jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór powstający pomiędzy stronami dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji, a nie przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego. Wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego, na co wielokrotnie wskazywał tak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak też Sąd Apelacyjny oraz Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach (np.: wyrok Sądu Najwyższy z 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, wyroku z 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98, wyrok SOKiK z 18 lutego 2004 roku o sygn. akt XVII AmT 2/03).

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy. Rolą Sądu jest ustalenie w oparciu o argumenty i dowody powołane przez strony, czy doszło do naruszenia przepisów ustawy, w jakim zakresie doszło do

takiego naruszenia oraz czy środki zastosowane przez Prezesa Urzędu są zgodne z przepisami ustawy oraz wymogami zasady proporcjonalności.

Odnosząc się zaś do pozostałych twierdzeń podniesionych przez powoda w odwołaniu należy wskazać, iż stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy –Prawo energetyczne, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Fakt reglamentowania określonej działalności oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony pewnych dóbr oraz swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Konsekwencją naruszenia warunków koncesji jest sankcja przewidziana w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne, w myśl którego, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, odpowiedzialność ponoszona na podstawie wskazanego powyżej przepisu ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych – w tym przypadku norm prawa energetycznego (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniach wyroków z 4 listopada 2010 roku, sygn. akt III SK 21/10 oraz z 1 czerwca 2010 roku, sygn. akt III SK 5/10). Z tego też względu, odpowiedzialność ta istnieje w oderwaniu od winy, tj. dla ustalenia odpowiedzialności nie jest konieczne wykazanie zawinionego zachowania przedsiębiorcy, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa tzn. bezprawności. Zatem przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków udzielonej koncesji.

Stopień zawinienia podmiotu, który naruszył warunki koncesji uwzględnia się natomiast, w myśl art. 56 ust. 6 ustawy –Prawo energetyczne, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Wina nie jest więc przesłanką decydującą o samej zasadzie odpowiedzialności.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zgodnie z warunkiem 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, powodowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów. Treść powołanego warunku koncesji w sposób wystarczająco precyzyjny i kompletny określa warunki, jakim powinno odpowiadać paliwo wprowadzane przez powoda do obrotu. Zdaniem Sądu, koncesja w sposób jednoznaczny wskazuje, że powód nie może czynić przedmiotem obrotu paliwa, które nie odpowiada normom jakościowym wynikającym z przepisów prawa.

Z dowodów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku postępowania administracyjnego bezspornie wynika, że w przypadkach opisanych w zaskarżonej decyzji, doszło do naruszenia przywołanego warunku 2.2.3. udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wyniki badań laboratoryjnych próbek paliwa, pobranych na stacji powoda w ramach kontroli przeprowadzonej przez Inspekcję Handlową 7 maja 2014 roku jednoznacznie wskazują na to, że benzyna bezołowiowa 95, wprowadzona przez przedsiębiorcę do obrotu, nie spełniała wymogów jakościowych w zakresie parametru prężności par suchych DVPE. Fakt dopuszczenia się przez powoda zarzuczonego mu naruszenia jest zatem faktem obiektywnym.

Oceniając subiektywny element zachowania powoda jakim jest zawinienie, należy stwierdzić, że to na powodzie, jako profesjonalście ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji działalności koncesjonowanej, która wykluczyłaby możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Zaznaczenia wymaga przy tym, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę w zakresie wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Ryzyko wprowadzenia do sprzedaży paliwa o niewłaściwej jakości ciąży na przedsiębiorcy, który przyjmuje wobec swoich kontrahentów, którym paliwo sprzedaje odpowiedzialność za jakość sprzedawanego paliwa, że spełnia ono normy jakościowe określone w obowiązujących przepisach. Przekroczenie w benzynie wprowadzanej do obrotu przez powoda parametrów jakościowych naruszających normy, ma bezpośredni wpływ na środowisko, zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach. Końcowy odbiorca paliwa nie może ponosić

konsekwencji działania sprzedawcy, zwłaszcza z uwagi na fakt, iż ma on jeszcze mniejsze możliwości niż sprzedawca selekcyonowania towaru pod względem zgodności z normami.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż twierdzenie powoda jakoby posiadał on odpowiednie świadectwa jakości zakupionego paliwa wystawione przez renomowanego dostawcę paliwa oraz okazanie na potwierdzenie tej okoliczności posiadanych faktur i dokumentów, nie może zdaniem Sądu stanowić wystarczającej przesłanki do stwierdzenia, że zrobił on wszystko co możliwe aby sprzedawać paliwo zgodne z normami jakościowymi. Świadectwa jakości paliwa jak również nabywanie go od jednego, renomowanego dostawcy paliw nie mogą stanowić jedynej formy zabezpieczenia w zakresie obrotu paliwami ciekłymi i być wystarczające dla dochowania zakazu obrotu paliwami ciekłymi niespełniającymi wymagań jakościowych. Powód jako przedsiębiorca koncesjonowany winien podjąć działania dalej idące, niż samo posiadanie świadectw jakości wystawionych przez dostawcę, gdyż oznaczają one jedynie zapewnienie producenta o jego jakości paliwa w chwili jego zakupu, a nie w chwili sprzedaży paliwa odbiorcom bezpośrednim.

Odnośnie zaś kwestii przedstawienia przez powoda wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu VII Wydział Karny sygn. K 640/14 należy wskazać, iż nie ma on znaczenia w dla niniejszej sprawy. Zgodnie z art. 11 k.p.c. sąd cywilny jest związany ustaleniami co do popełnienia przestępstwa poczynionymi przez sąd karny, ale tylko w prawomocnym wyroku skazującym. Przedstawiony przez powoda wyrok nie jest wyrokiem skazującym, wobec czego Sąd nie jest w niniejszej sprawie związany ustaleniami sądu karnego. Ponadto, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalenia poczynione przez sąd karny badający czy doszło do popełnienia przestępstwa obrotu paliwami ciekłymi nie spełniającymi norm jakościowych są irrelevantne dla sprawy o naruszenie warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi, bowiem przedmiot obu postępowań różny. Sąd karny bada bowiem czy doszło do popełnienia przestępstwa wprowadzenia do obrotu paliw ciekłych nie spełniających norm jakościowych przy uwzględnieniu przesłanek winy wynikających z przepisów Kodeksu karnego. Tymczasem przedmiotem niniejszego postępowania jest stwierdzenie, czy przedsiębiorca naruszył warunki wydanej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Powyższy pogląd ten znajduje także poparcie w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 grudnia 2006 roku (sygn. akt: VI ACa 546/06) stwierdził, że wyrok karny uniewinniający pełnomocnika powódki od zarzutu wprowadzania do sprzedaży zasiarczonego oleju napędowego na stacji paliw w K. w dniu 7 lipca 2001 r., pomijając iż nie wiązał Sądu w niniejszej sprawie, nie oznacza, że nie doszło do naruszenia przez powódką warunku udzielonej jej koncesji.

Powyższe ustalenia prowadzą zatem do wniosku, że wprowadzając do obrotu paliwo, które nie spełniało norm jakości przewidzianych w przepisach prawa, powód naruszył warunki udzielonej mu koncesji. Istniały więc podstawy do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w oparciu o art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy –Prawo energetyczne.

Stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy –Prawo energetyczne, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast zgodnie z dyrektywą wymiaru kary, zawartą w art. 56 ust. 6 ustawy –Prawo energetyczne, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Podkreślenia wymaga, że powyższy przepis nie jest uprawniającym Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej, lecz obligującym go do jej wymierzenia w przypadku stwierdzenia okoliczności podlegających takiej sankcji. Kara pieniężna, o której mowa powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Wymierzając powodowi karę Prezes Urzędu zobowiązany jest wziął pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących, tak aby nakładana kara była zarówno jak najbardziej adekwatna do dokonanych przez stronę działań.

Zdaniem Sądu Prezes UKE rozważył wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, uwzględniając zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, dokładnie opisując każdą z nich w uzasadnieniu decyzji.

Bezsporne jest, że przychód osiągnięty przez powoda z działalności koncesjonowanej w 2014 roku, to jest roku poprzedzającym nałożenie kary wyniósł (...) złotych. Nałożona kara w wysokości 8000 zł stanowi zatem jedynie (...) uzyskanego przez powoda przychodu z działalności koncesjonowanej w 2014 roku. Zdaniem Sądu tak ustalona wysokość kary spełni swoją funkcję represyjną i prewencyjną oraz stanowić będzie wystarczająco wyraźne ostrzeżenie dla powoda na przyszłość, aby stosować się do przepisów prawa i przestrzegać udzielonej koncesji. Tak ustalona kara jest w ocenie Sądu odpowiednia do stwierdzonego naruszenia, a jej wysokość w żaden sposób nie można uznać za przekraczający możliwości finansowe powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za bezzasadne.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c., w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski